

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **Mgr. M. S.**, advokát
sídlem M. Horákové 1957/13, 602 00 Brno
zastoupený advokátkou JUDr. Bc. Marcelou Oškrdovou
sídlem Národní 416/37, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 00 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 26. 3. 2021, č. j. MV-41810-3/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým ministr vnitra zamítl žalobcův rozklad proti

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 8. 2. 2021, č. j. MV-22372-2/OAM-2021 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), jímž byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informace - materiálu č. j. V 211-36/2017-OAM (dále jen „žádost“). Žádost byla povinným subjektem odmítnuta s odkazem na § 7 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), neboť jejím předmětem bylo poskytnutí utajované informace. Žalobce požadoval poskytnutí materiálu vedeného pod č. j. MV-22372-2/OAM-2021 ze dne 8. 2. 2021.

2. Námitky žalobce lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
3. *V prvním žalobním bodu* žalobce namítá nepřezkoumatelnost obou správních rozhodnutí.
4. Podle názoru žalobce odmítnul-li povinný subjekt žádost o informaci na základě ust. § 7 informačního zákona, nemohl svůj postup odůvodnit pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací jako utajené, ale měl v odůvodnění rozhodnutí dostatečně konkrétně a přezkoumatelně uvést, proč jsou splněny materiální podmínky utajení informací. Pokud by uvedené neplatilo, orgánům veřejné moci by stačilo formálně označit jakékoliv informace jako utajené, čímž by zabránily veřejné kontrole své činnosti, bez toho, že by existovaly zákonné materiální důvody utajení. Žalobce rovněž dovozuje povinnost povinného subjektu zkoumat, zda byla požadovaná informace za utajovanou označena v souladu s právními předpisy, a to z formulace ust. § 7 informačního zákona. V případě, že by zákonodárce považoval za dostačující pouze dřívější formální označení informace jako utajované, bez nutnosti zkoumat splnění materiálních podmínek, pak by podle názoru žalobce předmětné ustanovení formuloval pouze jako „*Je-li požadovaná informace označena za utajovanou...*“, neboť slovní spojení „*v souladu s právními předpisy*“ by bylo nadbytečné. K postupu, kdy je pouze odkazováno na formální označení požadovaných informací jako utajených, odkazuje žalobce na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 10. 2009, č. j. 5 Ca 184/2008 – 38 a odst. 3 rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 24. 3. 2010, sp. zn. 1 As 8/2010, dále na rozsudek NSS ze dne 11. 1. 2017, sp. zn. 3 As 58/2016, a rovněž na odůvodnění rozsudku NSS ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 3 As 38/2018.
5. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, když se ministr vnitra sice ztotožnil s rozkladovou námitkou, že v rozhodnutí povinného subjektu chybí úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace, ale zároveň konstatoval, že povinný subjekt nemá povinnost zkoumat naplnění materiálních podmínek označení informace za utajovanou.
6. Žalobce dále tvrdí, že ministr vnitra v napadeném rozhodnutí doplnil odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o text „*Skutečnost, že požadovaná utajovaná informace naplňuje – vedle formálního znaku – i materiální znak (její vyžezazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky), vyplývá z toho, že svým obsahem bezprostředně navazuje na předchozí utajované informace uvedené v příslušných správních rozhodnutích, které byly adresovány Vaším klientům*“ (v postavení účastníků řízení), když tyto předchozí utajované informace žádoucím způsobem konkretizuje a individualizuje. Uvedená obsahová provázanost požadované utajované informace s předchozími utajovanými informacemi (stejněho nebo vyššího stupně utajení) je zcela zřejmá z jednotlivých a podrobných odůvodnění příslušných správních rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců...“. Žalobce k tomu namítá, že údajná provázanost s jinými utajovanými informacemi neodůvodňuje naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

neobsahuje žádný dostatečně konkrétní důvod pro utajení požadované informace. Ze skutečnosti, že požadovaná informace obsahově souvisí s jinou utajovanou informací nelze dovodit, že je požadovaná informace označena za utajovanou v souladu se zákonem. Žalobci není znám obsah těchto dalších utajovaných dokumentů, proto pro něj takové zdůvodnění nemá žádný význam.

7. Žalobce považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelná rovněž z toho důvodu, že neobsahují žádné údaje o tom, že by žalobcem požadované informace byly uvedeny v seznamu utajovaných informací.
8. *Ve druhém žalobním bodu* žalobce vyjadřuje svůj právní názor, že omezení práva na informace podle § 7 informačního zákona musí splňovat podmínku nezbytnosti vyplývající z čl. 17 odst. 4 Listiny základních práv a svobod (dále jen „*Listina*“) a z čl. 10 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „*EÚLP*“). Prvostupňové ani napadené rozhodnutí však podmínku nezbytnosti nesplňují, resp. její splnění z odůvodnění rozhodnutí nijak nevyplývá. Vyzrazení informací označených stupněm utajení „*Vyhrazené*“ může být podle zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o ochraně utajovaných informací*“), pro Českou republiku pouze nevýhodné, neposkytnutí takové informace však podle mínění žalobce nesplňuje podmínku nezbytnosti.
9. Žalobce v této souvislosti nepokládá za dostatečné zdůvodnění ministra vnitra, které doplnil na str. 5 napadeného rozhodnutí, v tom smyslu, že z pouhého jazykového rozdílu obsahu slov „nevýhodné“ a „nezbytnost“ nelze dovodit, že by utajované informace se stupněm utajení „*Vyhrazené*“ měly být vyjmuty z velmi přísného režimu nakládání s utajovanými informacemi stanoveného zákonem o ochraně utajovaných informací, a není mu ani známa judikatura z této oblasti, která by uvedený postup umožňovala.
10. *Ve svém vyjádření* žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám:
11. Podle názoru žalovaného z informačního zákona nevyplývá povinnost povinného subjektu posuzovat z věcného obsahu, zda byla informace za utajovanou označena správně. Zákon pouze stanoví postup, který je povinný subjekt povinen uplatnit v případě, že požadovaná informace je za utajovanou označena. Povinný subjekt je tedy pouze povinen rozhodnutí o odmítnutí žádosti přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Takovým odůvodněním však nemůže být zmařen účel samotného utajení požadované informace, což by v daném případě nastalo, neboť by byl neoprávněně uveden její obsah. Skutečnost, zda jsou požadované informace z obsahového hlediska skutečně utajovanými informacemi, byla podle mínění žalovaného posouzena v rámci procesu, při němž byly požadované informace za utajované označeny, a povinný subjekt není oprávněn označení informace jako utajované zpochybňovat či rozporovat. Žalovaný však připouští, že v napadeném rozhodnutí částečně přisvědčil námitce žalobce a blíže specifikoval, z jakých důvodů došlo k utajení požadované informace, tedy žalobci přednesl své úvahy ohledně materiálních podmínek pro utajení požadovaných informací. V napadeném rozhodnutí je mj. zmíněno, že utajovaná informace obsahuje informace ohledně bezpečnostních rizik vztahujících se k imigraci do České republiky z Vietnamské socialistické republiky. Žalovaný dodává, že ačkoliv správní orgány nemohly z důvodu utajení poskytnout žalobci konkrétní informace, byl žalobce v rámci souvisejících řízení o žádostech o vydání zaměstnanecké karty (např. řízení vedené pod sp. zn. MV-183112/SO- 2020), ve kterých vystupoval jako zmocněný zástupce žadatelů, alespoň

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

v obecné rovině informován, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Žalovaný je tedy přesvědčen, že napadené rozhodnutí je plně v souladu s rozsudkem NSS ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, jakož i s rozsudky NSS ze dne 11. 1. 2017, č. j. 3 As 58/2016-45 a ze dne 31. 10. 2018, č. j. 3 As 38/2018-29. K dané problematice rovněž odkazuje na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 11. 3. 2020, č. j. 16 A 1/2020-44 a rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2012, č. j. 7 As 117/2012-28.

12. Námitce, že předmětná správní rozhodnutí neobsahují žádné údaje o tom, že by žalobcem požadované informace byly uvedeny v seznamu utajovaných informací, žalovaný oponuje tím, že informační zákon neukládá správním orgánům povinnost při aplikaci § 7 informovat žadatele, že jím požadovaná informace je uvedena v seznamu utajovaných informací. Dále žalovaný uvádí, ačkoli v napadeném rozhodnutí nebylo explicitně odkázáno na formální zařazení požadovaných informací do seznamu utajovaných informací, lze z odůvodnění napadeného rozhodnutí, s ohledem na formální a materiální vymezení utajované informace, dovodit, že je tato svou povahou podřaditelná pod „Bezpečnostní opatření směřující k ochraně vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky“ dle bodu 1 přílohy č. 8 nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací, ve znění pozdějších předpisů (upravující seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva vnitra).
13. Ve vztahu k druhému žalobnímu bodu žalovaný uvádí, že seznam utajovaných informací, které splňují podmínky pro to, aby byly jako utajované označeny, nelze svévolně rozšiřovat, a proto je zřejmé, že právo žalobce vyplývající z čl. 17 Listiny je omezeno pouze v nezbytné míře a nepředstavuje nepřiměřený zásah do jeho práv. K tomu žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 3. 2011, č. j. 10 A 42/2010-36. Žalovaný dále uvádí, že poskytnutí informace požadované podle informačního zákona lze odeprít pouze z důvodu stanoveného v zákoně. Proto má-li být jakkoli omezeno právo na informace, může tak být učiněno pouze v souladu se zákonem, a to v nejmenším nutném rozsahu a jen z důvodu nezbytnosti pro ochranu práva a svobod druhých, bezpečnosti státu, veřejné bezpečnosti a ochranu veřejného zdraví a mravnosti. V posuzovaném případě jsou podle žalovaného výše uvedené předpoklady zcela naplněny.
14. Závěrem svého vyjádření žalovaný doplňuje, že žalobce se domáhal zpřístupnění utajovaných informací rovněž v rámci soudního řízení ve věci žaloby proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 14. 1. 2021, č. j. MV-185909-3/SO-2020, a Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 19. 5. 2021, č. j. 77 A 37/2021-64, žádost o nahlédnutí do písemností obsahujících utajované informace zamítl.
15. Městský soud v Praze (dále též „*městský soud*“ či „*soud*“) rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení s takovým projednáním věci ve stanovené lhůtě nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“). Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta s. ř. s.) a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
16. Po prostudování správního spisu, po ověření, že původce informace nadále trvá na ochraně požadované utajované informace a po zhodnocení obsahu spisu a utajované informace soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Městský soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

18. Podle ust. § 7 informačního zákona *Je-li požadovaná informace v souladu s právními předpisy označena za utajovanou informaci, k níž žadatel nemá oprávněný přístup, povinný subjekt ji neposkytne. Povinný subjekt neposkytne rovněž osobní údaje o osobě, která je držitelem osvědčení fyzické osoby pro přístup k utajovaným informacím pro stupeň utajení Přísně tajné a Tajné, pokud by to mohlo ohrozit ochranu utajovaných informací.*
19. Podle ust. § 2 písm. a) zákona o ochraně utajovaných informací se rozumí *utajovanou informaci informace v jakémkoliv podobě zaznamenaná na jakémkoliv nosiči označená v souladu s tímto zákonem, jejíž vyjádření nebo zneužití může způsobit újmu zájmu České republiky nebo může být pro tento zájem nevýhodné, a která je uvedena v seznamu utajovaných informací (§ 139).*
20. Městský soud se v první řadě zabýval otázkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, jež je předmětem prvního žalobního bodu a k níž je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti.
21. Nepřezkoumatelnost správního rozhodnutí může dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívat v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, přičemž nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů, neboť důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelných (rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 11. 4. 2006, č. j. 31Ca 39/2005-70, č. 1282/2007 Sb. NSS). Rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů je potom takové, z jehož odůvodnění není seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti tvrzené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (viz rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, č. j. 6A 48/92-23, publ. pod č. 27/1994 v SpP). K uvedenému však soud doplňuje, že zrušení správního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám správních rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze správní rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Afs 212/2006-76 ze dne 19. 2. 2008).
22. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za vnitřně rozporné, když se ministr vnitra sice ztotožnil s rozkladovou námitkou, že v rozhodnutí povinného subjektu chybí úvahy k odůvodnění naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace, ale zároveň konstatoval, že povinný subjekt nemá povinnost zkoumat naplnění materiálních podmínek označení informace jako utajované. Soud se nesouhlasí s žalobcem, neboť z výroku i z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že ministr vnitra se ztotožňuje s právním hodnocením povinného subjektu a prvostupňové rozhodnutí v plném rozsahu potvrzuje. Úvahy o naplnění materiálních podmínek pro utajení požadované informace ministr vnitra doplnil, čímž rozkladové námitce žalobce vyhověl, avšak současně neshledal důvod prvostupňové rozhodnutí věcně měnit či rušit. Uvedené je zřejmé mj. z pasáže napadeného rozhodnutí na str. 5: „Z hlediska věcného tedy ministr vnitra nemá pochyby o správnosti napadeného rozhodnutí, přičemž nedostatky obsahového charakteru byly tímto rozhodnutím ministra vnitra v rámci řízení o rozkladu odstraněny.“.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

23. Prvostupňové rozhodnutí pokládá žalobce za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť povinný subjekt odůvodnil prvostupňové rozhodnutí pouhým odkazem na formální označení požadovaných informací jako utajené, ale neuvedl, proč jsou splněny materiální podmínky utajení informací. Žalobce má za to, že povinný subjekt měl povinnost zkoumat, zda byla požadovaná informace za utajovanou označena v souladu s právními předpisy.
24. Judikatura NSS rozlišuje mezi případy, kdy žadatel žádá o informace, které jsou označeny jako utajené, přímo u subjektu, který je jejich původcem, a případy, kdy o takové informace žádá u odlišného subjektu. V nyní posuzované věci byl původcem požadovaných informací povinný subjekt, a měl tak zhodnotit také naplnění materiální stránky utajované informace.
25. Povinný subjekt výslovně neposoudil naplnění materiálních podmínek utajení informací, tento nedostatek však napravil ministr vnitra, jenž stojí v čele povinného subjektu (tedy v čele původce požadované informace), v rámci napadeného rozhodnutí, když uvedl: „Skutečnost, že požadovaná utajovaná informace naplňuje – vedle formálního znaku – i materiální znak (její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky), vyplývá z toho, že obsahuje informace ohledně bezpečnostních rizik vztahujících se k imigraci do České republiky z Vietnamu, což bylo ostatně uvedeno i v příslušných správních rozhodnutích povinného subjektu a v rozhodnutích Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která byla adresována Vašim klientům (v postavení účastníků řízení).“. Soud připouští, že takovéto hodnocení je dosti obecné, v těchto případech je však s ohledem na povahu požadovaných informací vyšší míra obecnosti odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nevyhnutelná (viz přiměřeně rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2015, č. j. 1 As 229/2014 48 nebo ze dne 14. 12. 2023, č. j. 9 As 49/2022-23).
26. Soud v této souvislosti upozorňuje, že doplnění prvostupňového rozhodnutí, ke kterému přistoupil ministr vnitra, nezpůsobuje vadu napadeného rozhodnutí, neboť z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56, publikováno pod č. 534/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 28. 12. 2007, č. j. 4 As 48/2007-80). Případné vady odůvodnění prvostupňového rozhodnutí tak mohl zhojit žalovaný (srov. též rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47).
27. Lze k tomu rovněž doplnit, že roli garanta práva na spravedlivý proces v těchto případech ve zvýšené míře přebírá soud, jak vyplývá např. z rozsudku NSS ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011 101, č. 2602/2012 Sb. NSS, a z usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 1. 3. 2016, č. j. 4 As 1/2015 40, č. 3667/2018 Sb. NSS. Městský soud proto v plném rozsahu přezkoumal oprávněnost utajení požadovaných informací a dospěl k závěru o správném posouzení jak formální, tak materiální stránky požadovaných informací.
28. Pokud jde o další námitku vztahující se k doplnění prvostupňového rozhodnutí, musí soud upozornit, že žalobcem citovaný text se v napadeném rozhodnutí vůbec nevyskytuje. Ministr vnitra uvedl:

S ohledem na výše uvedené (včetně souvisejícího vyjádření k obsahům slov „nevýhodné“ a „nezbytnost“) ministr vnitra doplňuje odůvodnění napadeného rozhodnutí na straně 2 za slovem „VYHRAZENÉ“ takto:

„Skutečnost, že požadovaná utajovaná informace naplňuje – vedle formálního znaku – i materiální znak (její vyžazení neoprávněné osobě nebo zneužití může být nevýhodné pro zájmy České republiky), vyplývá z toho, že obsahuje informace ohledně bezpečnostních rizik vztahujících

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

se k imigraci do České republiky z Vietnamu, což bylo ostatně uvedeno i v příslušných správních rozhodnutích povinného subjektu a v rozhodnutích Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců, která byla adresována Vaším klientům (v postavení účastníků řízení).

Obsah slov „nevýhodné“ a „nezbytnost“ (které používají zákon o ochraně utajovaných informací, resp. Listina a Úmluva, a na něž ve svém srovnání poukazujete), je jistě z jazykového hlediska odlišný, nicméně ani z této obsahové odlišnosti nelze patrně dovodit, že by mělo být možné prolomení § 6 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací, který upravuje podmínky přístupu fyzické osoby k utajované informaci stupně utajení Vyhrazené. Z pouhého jazykového rozdílu obsahu obou slov povinný subjekt nedovodil, že by utajované informace se stupněm utajení Vyhrazené měly být vyjmuty z velmi přísného režimu nakládání s utajovanými informacemi stanoveného zákonem o ochraně utajovaných informací. Povinnému subjektu není ani známa judikatura z této oblasti, která by uvedený postup, tj. prolomení § 6 odst. 1 zákona o ochraně utajovaných informací prostřednictvím aplikace věty první § 7 zákona č. 106/1999 Sb. s odkazem na čl. 17 odst. 4 Listiny a čl. 10 odst. 2 Úmluvy, umožňovala (ostatně ani Vy žádnou judikaturu na podporu svého tvrzení, které je ve zjevném rozporu s doslovným zněním platné a účinné věty první § 7 zákona č. 106/1999 Sb., neuvádíte).“.

29. Předmětnou žalobní námitkou pojednávající o údajné provázanosti požadované informace s jinými utajovanými informacemi se tedy soud dále nemůže zabývat, neboť se pravděpodobně vztahuje k jinému rozhodnutí, než které napadá nyní projednávaná žaloba.
30. Žalobce považuje napadené i prvostupňové rozhodnutí za nepřezkoumatelná rovněž z toho důvodu, že neobsahují údaje o tom, že by žalobcem požadované informace byly uvedeny v seznamu utajovaných informací. Sama tato skutečnost dle soudu nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí nezpůsobuje a žalobce ani žádnou námitku tohoto obsahu v rámci rozkladového řízení nevzněsl, aby se jí ministr mohl výslovně zabývat. Soud se shoduje s žalovaným, že požadovanou informaci lze podřadit pod Přílohu č. 8 (Seznam utajovaných informací v oblasti působnosti Ministerstva vnitra) bodu 1. Bezpečnostní opatření směřující k ochraně vnitřního pořádku a bezpečnosti České republiky nařízení vlády č. 522/2005 Sb., kterým se stanoví seznam utajovaných informací.
31. Ve druhém žalobním bodu žalobce namítá, že vyzrazení informací označených stupněm utajení „Vyhrazené“ může být podle zákona o ochraně utajovaných informací pro Českou republiku pouze *nevýhodné*, neposkytnutí takové informace však podle mínění žalobce nesplňuje podmínku *nezbytnosti* vyplývající z čl. 17 odst. 4 Listiny a z čl. 10 odst. 2 EÚLP.
32. Oba uváděné termíny nelze směšovat způsobem, jakým činí žalobce. „Nevýhodnost pro zájmy ČR“ je pojem uváděný v zákonu o ochraně utajovaných informací, a jedná se o možný následek vyzrazení neoprávněné osobě nebo zneužití utajované informace klasifikované stupněm utajení Vyhrazené. Žalobcem zmiňovaná „nezbytnost“ je podmínka pro omezení práva na informace, obecně formulovaná v Listině a EÚLP. Pokud je určitá informace zařazena mezi informace utajované a její vyzrazení, tj. její zpřístupnění osobě bez oprávněného přístupu, je hodnoceno jako nevýhodné pro Českou republiku ve smyslu ust. § 3 odst. 5 zákona o ochraně utajovaných informací, pak se bezesporu jedná o případ, kdy je omezení práva na informace vyplývajícího z Listiny a EÚLP nezbytné. Ostatně zvýšená ochrana informací klasifikovaných jako utajované, ať už v jakémkoli stupni, má ze své podstaty za důsledek omezení všeobecného práva na informace, právě to je jejím smyslem.
33. S ohledem na shora uvedené soud shledal, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

34. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, jemuž však v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. ledna 2024

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.